

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 184.154 van 12 juni 2008
in de zaak A. 188.498/IX-5938.**

In zake : Karl PEERAER,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. AELTERMAN,
kantoor houdende te EVERGEM (ERTVELDE),
Stuivenbergstraat 71

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Karl PEERAER op 9 juni 2008 heeft
ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vorderen van de tuchtsanctie opgelegd door de directeur van
de gevangenis te Gent op 21 mei 2008, wat betreft het onderdeel “afgezet werk -
3 maand geen werk”;

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij aan de
verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend voor
wat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij de terechtzitting
bepaald wordt op 12 juni 2008, om 16.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter P. LEMMENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AELTERMAN, die
verschijnt voor de verzoeker, en van attaché K. VAN DRIESSE, die verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur
E. HAESBROUCK;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

Feiten

1. De verzoeker verblijft in de strafinrichting te Gent. Op het ogenblik van de feiten verrichtte hij werk in het werkhuis.

Op 19 mei 2008 doet zich in het werkhuis een incident voor, waarbij de verzoeker, in zijn woorden, “een tik tegen de wang” van een medegedetineerde heeft gegeven, naar aanleiding van een ruzie over de weigering van die medegedetineerde om afgewerkte stukken aan de verzoeker te geven, ter compensatie van stukken die de verzoeker in april aan die medegedetineerde had gegeven. Over het incident wordt dezelfde dag een rapport aan de directeur opgesteld. Daarin wordt gesteld dat de verzoeker “een lap” op het gezicht van de medegedetineerde heeft gegeven.

Op 20 mei 2008 deelt de directeur aan de verzoeker mee dat hij beslist heeft om een tuchtprocedure te starten. Op 21 mei 2008 vindt een hoorzitting plaats. Dezelfde dag legt de directeur een tuchtstraf op, omschreven als volgt:

“Afgezet werk - 3 maand geen werk.
2 weken strikt individueel regime.”

Bij gebreke van nadere precisering in de beslissing zelf, gaat de Raad van State ervan uit dat de straf onmiddellijk is ingegaan.

2. Met een eenzijdig verzoekschrift van 29 mei 2008 vordert de verzoeker bij de Voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg te Gent, zetelend “zoals in kort geding”, onder meer de vernietiging, minstens de herziening, van de genoemde tuchtstraf. Bij beschikking van 4 juni 2008 stelt de voorzitter vast dat de vordering behoort tot de bevoegdheid van de Raad van State, en verklaart hij zich dienvolgens onbevoegd.

3. Met het voorliggende verzoekschrift vordert de verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid de opschorting van de tenuitvoerlegging van de genoemde beslissing van 21 mei 2008, althans voor wat betreft het onderdeel “afgezet werk - 3 maand geen werk”.

De verzoeker vordert ook een schadevergoeding van 50 euro per dag dat hem onrechtmatig het recht om te werken ontzegd is. Hij vordert ten slotte dat een dwangsom van 100 euro opgelegd zou worden per dag vertraging in zijn werkhervatting. Ter zitting verklaart de verzoeker evenwel dat de vordering beperkt is tot de schorsing van de tenuitvoerlegging.

Over de rechtspleging

4. Met zijn op 12 juni 2008 ingediende aanvullende nota poogt de verzoeker, in het licht van de opmerkingen gemaakt door de verwerende partij, zijn verzoekschrift op een aantal punten aan te vullen.

De toepasselijke procedureregels voorzien echter niet in de mogelijkheid om een verzoekschrift op die manier aan te vullen. Ambtshalve wordt de nota dan ook uit de debatten geweerd.

Onderzoek van de vordering

5. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

6.1. In verband met de uiterst dringende noodzakelijkheid stelt de Raad van State vast dat de bestreden beslissing op 21 mei 2008 ter kennis van de verzoeker is gebracht en dat het voorliggende verzoek tot schorsing op 9 juni 2008 is ingediend.

6.2. De rechtspleging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is van die aard dat het recht van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum beperkt wordt. Met het oog op de gelijkheid tussen de procespartijen is dan ook vereist dat de verzoeker zichzelf geen langere termijn toekent dan nodig om zijn vordering in te stellen. Van de verzoeker wordt met andere woorden verwacht dat hij de nodige diligentie aan de dag legt, en dat hij niet onredelijk lang wacht met het indienen van zijn verzoekschrift.

Te dezen blijkt dat de vordering tot schorsing is ingediend 19 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. In zijn verzoekschrift geeft de verzoeker daarvoor geen enkele verantwoording.

Weliswaar blijkt uit het dossier dat de verzoeker, vooraleer zich tot de Raad van State te wenden, eerst een vordering tot nietigverklaring heeft ingesteld bij de Voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg te Gent. Het instellen van die vordering, bij een rechterlijke instantie die onbevoegd is, kan te dezen evenwel geen afdoende verantwoording bieden voor het feit dat het voorliggende verzoekschrift meer dan 2,5 weken na de kennisgeving en het begin van de uitvoering van de bestreden beslissing is ingediend.

Nu de relatief lange termijn tussen de kennisgeving en de uitvoering van de bestreden beslissing en het instellen van de voorliggende vordering niet naar behoren wordt verantwoord, moet geconcludeerd worden dat de verzoeker zich niet op de uiterst dringende noodzakelijkheid kan beroepen.

7. Er is aldus niet voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen. Die vaststelling leidt ertoe dat de vordering verworpen moet worden.

**OM DIE REDENEN
BESLIST DE VOORZITTER :**

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 12 juni 2008, door :

de HH. P. LEMMENS,
W. GEURTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

P. LEMMENS.